

hoz küldtek. Igen. Senki se nevéssen, a fürdőnél azt mondták, hogy a postánál kapom a fürdőjegyet. És nem láttam egész Palicson, hogy ezt a különs, senkitől sem sejtethető rendszert bárhol is tudomására hozták a közönségnek. Pedig hirdetni kellene ezt a szállók szobáiban, az étlapokon, a fákön, a trafikokban, egyéb üzletekben, már a vasúti állomáson, a villamos kocsikban és minden egyéb elképzelhető helyen, talán még Szegeden is.

De nem hirdetik és én fürdeni akarok a palicsi vizért meg a meleg miatt is, kénytelen vagyok tehát megsétálni azt a negyedórás utat, amely a postától a fürdőhöz vezet. Rohanok a fürdőhöz, alig várom, hogy uszkálhassam a hűs habokban. Mutatom a jegyet, kérem a kabint, de nem kapom a kabint. Vagy harmincan várnak sóvárogva egy füres kabinra, amelyek kezdetlegeseek valamennyien. Az ajtójuk derékig ér, látni lehet tehát, amikor egyik másik ember öltözködik. Van ilyenkor ottom, a várakozók mind oda rohannak és mert nagy itt a rend, veszekednek, tülekednek a kabinért. Hat ilyen ostromban vettem részt Palicson egy fülkéért. Sohasem győztem. Az ételmeseké, a tofakodóké, a jól törtetőké itt is a siker, mint mindenhol. Nem fürödtem tehát.

Legalább csónakázni szerettem volna. Elmegyek a csónakállomáshoz. Nincs jegy, a postán lehet váltani. Megyek a postára. Megváltom a jegyet. Visszamegyek a csónakállomáshoz. Mutatom a jegyet. Nincs csónak. Végre kapok egyet, lakni lehetett volna benne. Csónakázás után a vendéglőbe megyek. Csörgök, ordítok, dobolok, az uristennek se jön pincér. Végre az egyik megkönyörül rajtam, hozzám jön. Étlapot kérek. Elmegy, hogy rögtön hoz. Persze nem hoz. Magam kerítek étlapot. Végre pincért is.

— Kérek rostélyost — mondom neki.
— Nincs.
— Vesepecsenyét.
— Az sincs.
— Sült csirkét.
— Az sincs.
— Hát mi van itt? — kérdeztem nevetve.
— Csak tessék nevetni, majd félóra múlva visszajövök — szól a pincér és a faképnél hagy. Pontos ember volt, félóra múlva visszajött. Megtörve, fáradtan, kiéheztetve, mondom neki:
— Az Isten áldja meg, édes jó nagyságos pincér ur, adjon valamit enni.
— Kérem 'ássan. Mit paráncsol? Csak rántotta van.
— Hozzon rántottát.

Es hozott rántottát. És én megettem a rántottát. És fáradtan, éhesen, fürdés nélkül, letörve, megtörve, bosszusan jöttem haza a poros, a száraz, a meleg Szegedre az Alföld ékes fürdőjéről, Palicsról.

Oroszország hajórendelése. Pétervárról jelentik: A minisztertanács elhatározta, hogy a fekete-tengeri flotta szaporítására építendő új hajókat kizárólag orosz cégek-nél rendeli meg. A kormány egyelőre három hadihajót építtet huszonhárom millió rubelért. A kormány ezenfelül négy torpedónaszád építésével szándékozik megbízni négy orosz céget.

A német-francia tárgyalás. Berlinből jelentik: A Norddeutsche Allg. Ztg. írja: Cambon francia nagykövet a legközelebbi napokban Párisba szándékozik utazni, hogy az eddigi tárgyalások eredményéről kormányának szóbeli jelentést tegyen. Cambon visszatérése után a tárgyalásokat ismét meg fogják kezdeni. — Párisból jelentik: A Havas-ügynökség jelenti: Cambon nagykövetnek Kiderlen-Wächter államtitkárral folytatott tanácskozása a helyzet-nem változtatott. A két kormány álláspontjában semminő említésre méltó változás nem állott be.

Apa után a fia.

— Egy szegedi uri család a züllés útján. —

(Saját tudósítónktól.) Nem is olyan régen, nagyon sokat foglalkoztak a lapok egy szegedi uri család tragédiájával, ahol az apa, Kling Sándor könnyelmű élete egy nagy családot kergetett a legnagyobb nyomorba. Kling Sándor előkelő kolozsvári család sarja, végzett gazdasz. Könnyelmű, léha életmódja miatt hamarosan letört és Szegedre került a kataszter-hez napidíjasnak. A kis fizetését minden elsején eldorbézolta, nőkre költötte, hétagból álló családja pedig odahaza éhezett. Sokszor még betevő falatja sem volt Kling Sándor családjának. A napidíjas elegáns, jó megjelenésű ember volt, előkelő társaságok is szívesen látták vendégül. A fizetése még pezsgőre sem volt elég. Ugy segített magán, hogy zsarolt, csalt és nagyobbstilű szélhámosságokat követett el.

A Délmagyarország anak idején részletesen foglalkozott Kling Sándor üzelmeivel. Leggyakrabban nőket csapott be. Fiatalembernek mondotta magát és házassági ígéretésekkel csalt ki kisebb-nagyobb összegeket a hiszékeny nőktől. Szegeden is sok nőt hálózott be, közöttük egy ismert tengerészkapitány özvegyét, akit igen érzékenyen károsított meg.

Kling Sándor mulatott, udvarolt a nőknek, a családja pedig egy hónapos szobában küzdött a nyomorral, az éhséggel. A hétagú család rémséges nyomoráról a Délmagyarország tudósítása révén az egész város tudomást szerzett és ebben az időben Kling Sándornak is nyoma veszett, még a családja sem tudja, hogy hova szökött.

Kling Sándor hirtelen távozása után szenzációs dolgok jöttek napvilágra. Kling öt szegedi uriasszonyt zsarolt meg és kettőnek a nevét váltóra is hamisította. Az uriasszonyok csak azért nem tettek följelentést Kling Sándor ellen, mert szegélyték a viszonyukat a rovtmultu szélhámossal.

Kling megszökött Szegedről, a családját pedig a legnagyobb nyomorban itt hagyta.

Apa után a fia.

A 14-es számú rendőr szombaton délután két kis csavargót fogott el a piacon. Egy parasztkocsiról egy kabátot, meg egy kendőt emelt el a két nagyreményű csemete. A rendőr a zsákmánnyal együtt behozta a fiukat a rendőrségre, hol már jó ismerősként üdvözölték a kis tolvajokat.

— Huszadszor hozzák már be tolvajlásért őket, — jegyezte meg Szakáll József dr.

A két gyerek csak állt és bámult, nagyra nyitották szemeiket, aki nem tudta, hogy notórius tolvajok, hát könnyen ártatlan gyerekcsinnyel vádolta volna őket.

— Hogy hívnak? — kérdezte az alkapitány a magasabb futól.

— Kling Zoltán vagyok.

— Miért loptál?

— Éhes voltam, az anyám is éhes, a testvéreim is éhesek.

— No, majd a javítóintézetbe nem leszel éhes.

A gyerekeket levitték a szuterénbe. Senki se gondolt többet a kis tolvajra, pedig egy nagy tragédia szomorú hőse ez a kis fiú.

Kling Zoltán.

Még szombat délután sikerült a kis tolvajjal néhány szót váltanom. Könnyezett, mikor az apjáról kérdezősködtem.

— Ki volt a maga apja?

— Kling Sándor, hivatalnok.

— Hol van most az apja?

— Meghalt az kérem már... ne kérdezzon róla. Kibugygyant a kis gyerek szeméből a könny, majd szepegő sirásra fakadt. Később közlékenyebb lett és remegő hangon mesélte el a szerencsétlen család kálváriáját.

— Akkor is éhezünk, mikor az apa itthol volt. Pedig neki volt pénze, szép ruhákba járt. Akkor mégsem éhezünk annyit, mint most. Néha hozott haza pénzt. Most senki sincs, aki keressen, mert hat kesi testvérem van otthon. Az anyám már mosni jár. Mikor az apa itt volt Szegeden, akkor csak titokban járt az anyja mosni.

Ujra sirni kezdett a kékszemű kis gyerek, nem szólt már többet egy szót sem, megfordult és lement a rendőrrel a szuterénbe. Hisz olyan jól ismerte már ezt a helyet. Még örült is, hogy ide került, itt legalább enni adnak neki.

Nyomorban a család.

Kling Zoltán, a kis tolvaj, aki most a rendőrség foglya, a legöregebb tagja a nyomorban hagyott családnak. Ő is csak tizenkét éves. A család abból tengeti életét, amit a vézna, beteges, sorsüldözöt asszony keres. Napokon át nincs kenyér a háznál.

A szerencsétlen asszony is előkelő családból született. Valamikor Kolozsvár legszebb, leg-elegánsabb leánya volt. És most? A fájdalomtól, a nyomortól lesóványodott, lerongyolódott rom. Mosni jár, hogy a gyerekeinek száraz kenyeret szerezzen.

A gyerekek pedig éhesek. Kling Zoltánnak, a legöregebbnek fájt ez nagyon, ő már megértette, hogy az apja vétkéért neki kell bűnhődni. Régen urasan élt, azután koplalt, most már lopni is jár.

Első bűne az volt, hogy éjszakának idején benyomott egy ablakot és az üveget másnap eladta husz krajcárért. Kenyeret vett rajta és hazavitte testvéreinek. A rendőrség elfogta. Ez volt az első bűn, az első lépés ama lejtő felé, ahonnan már nincs többé visszatérés. Azóta huszszor csípték meg tolvajlason.

Hol van az apa?

Kling Sándor nyomtalanul tűnt el Szegedről. Senki se tud róla semmit. Végre hosszas utánjárás után sikerült egy levelét megszerez-nünk, amit egy szegedi uriasszonynak írt Esztergomból.

A levél csak néhány sorból állott:

Nagyságos asszonyom!

Bocsásson meg, hogy bucsuzás nélkül távoztam, de sürgős ügyeim elszólitottak Szegedről. Nemsokára viszontlátjuk egymást, mert csak az örökségemet mentem átvenni. Addig is szívesen üdvözlö barátnya

Kling Sándor.

Szóval Kling Sándor Esztergomban volt. Hogy most hol van, azt senki sem tudja, még a családja sem. A kis tolvaj olyan bánatosan mondta, hogy még most is a fülemben cseng: — Az apám már meghalt. Ne is kérdezzon róla.

Pör a pápa zászlója miatt.

— Az aradi Katolikus Kör politikája. —

(Saját tudósítónktól.) Pénteken, a király születésnapján, az aradi középületek fel voltak lobogózva. A középületeken háromszínű nemzeti lobogó lengett. A Széchenyi-utca egyik középületén azonban egy hatalmas fehér-sárga zászlót is lengetett a szél, mely tudvalevőleg a pápai állam jelvénye. Az Aradi Katolikus Kör tüzte ki ezt a zászlót.

Ez a tüntetés szemet szurt az aradiaknak, annál is inkább, mert ez már nem az első eset volt.

Nikolits Döme dr aradi ügyvéd ebben az ügyben levelet intézett az Aradi Közlöny szerkesztőségéhez. Az ügyvéd ur azt teszi szóvá, hogy az Aradi Autonom Katolikus Kör Széchenyi-utcai házára a király születésnapja alkalmából nemcsak a magyar nemzeti lobogót tüzte ki, hanem az ezüst-sárga pápai zászlót is kifüggesztette.

A levél így szól:

Többen kérdést intéztek hozzám, hogy az Autonom Katolikus Körnek megvan-e azon szabadalma, hogy házára idegen állam zászlaját tüzze ki. A kíváncsiak jól teszik, ha a kérdést az aradi kihágási bírósághoz, vagy királyi ügyészséghez intézik.

Nikolits Döme,
ügyvéd.

A levél vétele után Nikolits Döme a következő felvilágosítással szolgált: